

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

Ἔτος δευτέρον.

Ἀθήναι, 12 Ἰανουαρίου 1884

Ἄριθ. 58+140

Στὰ Φῶτα

λέω πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς Σούφρας ὑπουργόν. Ἐρχεσθε νὰ πᾶμε στὴν Περαιὰ νὰ δοῦμε ποῦ θὰ ρίξουν μὲ τὸ σκοινὶ τὸν Σταυρὸ ἐπὶ τὴ θάλασσα νὰ γλυκάνουν τὰ νερὰ καὶ νὰ φύγουν οἱ Καλι-κάτζαροι;

Πιὲ σταχλῆς ἐκεῖνος, μοῦ λέει ἀμέσως — Ἀκούς ἐκεῖ ἔρχομαι, θὰ πᾶμε ὅμως σὺν γυναίξί καὶ τέκνοις. Καὶ τοῦ ἀπαντῶ γώ. — Ἄς ἦναι μακρὴ καὶ σκυλοῖς.

Σὲ λίγη ὥρα φτάσαμε στὸ σιδηρόδρομο. Μποῦκα ἡ πόρτες ὅλαις τοῦ σιδηρόδρομου. Ἐγὼ ὁ φουκαρῆς καὶ κάμμειαν δικαιοσυρία ἀνδρογύναικα μείναμε ὄξω τῶν θυρῶν τοῦ Παραδείσου. — Βρὲ γιὰ τὸν Θεὸ, φωνάζω κάμμειαν οἰκονομία δὲν γίνεται νὰ χωθεῖς πουθενὰ, πληρώσαμε δὲν θὰ πᾶμε τσάμπα. — Τώρα μοῦ ἀπαντᾷ ἓνας μετὰ ἄσπρα γαλιόνια στὸ καπέλο, ποῦ τὸν πῆρα σὲν μαλτέζο ἀξιωματικὸ, θὰ φέρῃ ἡ μηχανὴ καὶ ἄλλα βαγόνια. Σωριαζόμεστε ὅλοι μπροστά. Φτάνουν τὰ βαγόνια. Γιούργια μέσα πατῶ σε πατῆς με.

Μπαίνω μέσα χωρὶς νὰ ξέρω πῶς μπῆκα, γιατί ἄλλοι βιαζόμενοι νὰ χωθοῦν μέσα μ' ἔχωσκν καὶ μένα μὲ τὸ στριμοξίδι. Φουρκίστικα καὶ γυρίζω καὶ λέω σέναν ἀποπλαϊνὸ μου, — Δὲν με πειράζει ποῦ ἔχασα τὴν γυναίκα μου, γιατί πέρνω ἄλλη φρέσκια, ἀμ. νὰ χάσω καὶ τὴν μάνα μου; Πετάγεται τότε, χωρὶς νὰ τῆς μιλήσῃ τινὰς καὶ μοῦ ἀπαντᾷ ἡ κυρία Πεύρου, — Μὴν ἀνησυχεῖς καὶ εἶναι στὸ ἄλλο βαγόνι.

Κοκκίνισα, φουρκίστικα γιὰ τὴν καλὴ αὐτὴ εἶδησι καὶ τῆς λέω — Εὐχαριστῶ, κυρία μου γιὰ τὴν καλὴ σου γνωστοποίησι, ἡ ὁποία καθόλου δὲν με εὐχαρίστησε. Ἐγὼ νόμιζα πῶς τῆς εἶχον κόψει ἡ ρόδες, ζοῦν λοιπόν; Τότε θὰ κάνω τὴν θάλασσα τοῦ Περαιὰ θάλασσα οὐλητῆ

Ὡς ποῦ νὰ φτάσωμε στὸν Περαιὰ κόψαμε πρόκες ἀπὸ τὸ κρῶ πολὺ καλλίτερες ἀπὸ κείνες ποῦ κόπτει τὸ καρυφοβελονοποιεῖον Π. Παπαδάκη.

Σὰν νὰ μὴ μοῦ ἔφταναν ὅσαις πρόκες εἶχα κόψει στὸ σιδηρόδρομο, θέλησε ἡ μουτσουναρά μου νὰ κόψῃ καὶ καρρὶ μέσα στὴ βάρκα, γιὰ νὰ πᾶω νὰ δῶ λέει πῶς βαρτίζουν τὸν Σταυρὸ.

Μπαίνουμε

σὲ μιὰ βάρκα καὶ τραβοῦμε στὸν τόπο τῆς βάρφτισις. Κρῶ ντεντίο. Κόντεψα νὰ ξεπαγιάσω σὰν ἐκεῖνο τὸν προχθεσινὸ μακαρίτη χωροφυλακα ποῦ πήγαινε στὰ Βίλια, ἀλλὰ παρη-

γορούμουνα, γιατί ἔβλεπα πῶς δὲν ἤμουνα μόνος ἐγὼ τρελός, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι χιλιάδες μαζὺ μ' ἐμὲ. καὶ κατὰ τὴν παροιμία, — μὲ τοὺς πολλοὺς ὁ θάνατος, θάνατος; δὲν λογιέται, ἦγουν εἶπα, ἀποθνήτω ἡ ψυχὴ μου μετὰ τῶν ἄλλων φίλων, (ὄχι ἄλλοφύλων).

Ὅταν φτάσαμε στὸν τόπο τοῦ βάρφτισμα εἶδα τὸν κόσμον κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν σὰν μερμίγια. Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἀκούω καὶ πέφτουν κάτι κανόνια. — Ρωτῶ τί τρέχει; Καὶ μοῦ ἀπαντοῦν — Τὸν βάρφτισαν.

Φουρκίζομαι καὶ λέω — Ἄμ ἐγὼ δὲν εἶδα τίποτα. Οὔτε τὰ νερὰ τῆς θάλασσας νὰ γλυκάνουν, οὔτε κανέναν Καλικάτζερο νὰ περάσῃ ἀπὸ μπροστά μου. Ουμῶνα πιὸ πολὺ καὶ λέω σ' τοῦ βαρκάρη, — Τραβα, ἀδερφέ, ἀρόδο νὰ δοῦμε τὰ βαπόρια καὶ κάνε μας κάμμειαν βόλτα μέσα στὸ λιμάνι. Στὸ πρῶτο κουπὶ ἄρχισαν ἡ γυναῖκες καὶ τουρτουρίζαν. — Ὄξω! Βγαίνουμε ὄξω καὶ πᾶμε στὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Κήπον. — Ἐχει νὰ τσιμπίσωμε τίποτα; — Δὲν ἔχει παρὰ δωμάτια τοῦ ὕπνου. — Μὰ ὕπνο θὰ φᾶμε; κρολογίσσαμε, ψωφίσσαμε. — Αἶ, τότε, ὀρίστε ἀπάνω καὶ βρῖσκομε φαγεῖν.

Μὰς ἀνεβάζουν ἀπάνω καὶ μὰς καθίζει μέσα σὲ μιὰ σκάλα, ποῦμποροῦσε νὰ κακαρώτῃ ὁ ἄνθρωπος ζωντανός.

Ἀπὸ τὴν φούρκα μου, ὅταν ἐφευγὰ βρῖσκω, μὲ συμπάθειο, κοντὰ στὸν ἀπόπατο, ἓνα μαχαίρι καὶ ἓνα ζουναρί κοκκίνο. Ἐπειδὴ τὸ ζουναρί δὲν μοῦκανε γιατί ἦτανε βρακιάδικο, προτίμησα καὶ σὺφρωσα τὸ μαχαίρι τοῦ λάζο.

Ὅταν ἐφευγὰ νὰ καμάρωνα στὸ δρόμο τὴν σοῦφρά μου, νὰ ἓνας μὲ τῆς βράκες ἀπὸ πίσω μου λαχανιασμένος καὶ μοῦ λέει: Κύριε, παρακαλῶ, μήπως μοῦ πῆρατε τὸ μαχαίρι μου.

Τοῦ τὸ δείχνω καὶ τοῦ λέω: — Μήπως καὶ εἶναι αὐτό; Μοῦ ἀπαντᾷ — Ναι. — Αἶ, νὰ πάρτο καὶ σοῦ τῶκανα ἐπὶ χωρατὰ, γιὰ νὰ μάθης ἄλλοτε νὰ μὴν ἀφίνης ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὰ πράγματά σου.

Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι, ὅτι ἂν δὲν με τσάκονε στὰ πράσα θὰ ἐγινώτανε ἀνάληψις τοῦ Χριστοῦ, καὶ θὰ ἔγραφα μεθαύριο, ἄποιος ἔχασε ἓνα μαχαίρι ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Κήπον, νὰ ἔρθῃ νὰ τοῦ τὸ δώσω καὶ νὰ μοῦ κἀνῃ τῆς εὐχαριστήσεως του, γιατί τοῦ τὸ πῆρα γώ γιὰ νὰ μάθῃ θεογνωσία νὰ μὴν ἀφίνῃ τὰ πράγματά του δῶθεσ καὶ κείθεσ.

Ὅταν γυρίζουμε

τὰ τελευταῖα βαγόνια εἶχαν μείνει ἐκτὸς τῆς γραμμῆς, ἐπειδὴ

Κύριε διευθυντή της

Αστρονομίας. Επίσημος και ανεπίσημα σου φέρνω σε γνωστοποίησι, ὅτι τὸ καφενεῖον τοῦ θεάτρου τοῦ Περαιῶ ἐγίνε χαρτοπαίγιον, μέσα στὸ ὁποῖο πολλοὶ νέοι βρίσκουν τὸ κέρδος τῆς καταστροφῆς των, γιατί ὑπάρχει στημένη καρμανιόλα.

Οἱ γινώσκοντες τὰ καθέκαστα μεμαρτυρήκασιν καὶ ὁ ἀκηκουὸς ἐγὼ πιστοποιῶ μετὰ πολλῶν ὄντων ἄλλων σὺν ἐμοῦ

Δὲν εἶναι παρακαλῶ, τρόπος, νὰ γίνῃ ἕνας τρόπος, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ τρόπος νὰ χαρτοπαίζουν κει μέσα ;

Τῶν φρονίμων ὀλίγα, καὶ με ἔνοοις καὶ σὲ καταλαβαίνω καὶ με χαμπαρίζεις.

Χορὸς σὲ μιὰ πριεβία

Περίο 27 Δεκεμβρίου 1883.

Πίς ἀτάμ (Παληάνθρωπε) σελαμαλέκην.

Ἀτῆνα.

Οὐλάν Παληάνθρωπος σενὺ νὲ ἀπτύλαο μπιζύμ. Γαζιταζούλάρ Ἀμάλτεια, θε μπασλατὲν σοθμεῖ πουνάρ ;

Οὐλὲν, μασκιασᾶ ἀτάμ, ντεῖλ πουνάρ Χακίην ἄρ πουναρά, ἄνη Ἀλεξιαδη ἔτοιμ γιαζιορλάρ, νὲ καουστουρὸςσουν σὲν ὀρταερέ καφέ σαντάν μαντάν, μπιζίμ, τέατρο πουνάρηλάν πῖρ κογιατζαίς ; περὶ πασκά, ὁ περὶ πασκά, οὐλὲν καφέ σαντάν ἔργερετὲ μποιλὲ τῖρ, πασκά πῖσε ταῖλ γιαλινί, κεβεζελύκ, περ ἀντάμ κυτέρσαν ὀρτὰ γκιτεζέκ κερ τσατμαά. Πατζάκ κορμεῖ, ἔρμπισὲ κυζλορμῖς παραπερκιουτουρμῖς καὶ τὰ λοιπά.

Σημ. Παληάνθρωπον. Σὲν κεγιαζουρσεν μπανά σνασι σὲν μπὰς σερεβέγκη, γκίελ μπουρντὰ κεγιαλούμ ντεριντὲ ροσπεῦ ντουρρίορ σεντὰ πεζεβέγκλῖκ γιαπατζαζῖν σέντὰ.

Παρά τῆ πλατεῖα τοῦ Μυρρῆ πωλεῖται ἐν πασσαζῖδικο ἀπέναντι τοῦ καφενεῖου Δ. Τσοῦτῆ.

Χορὸς ἐκεῖ ποῦ ξέγετε.

Μοῦ γράφουν,

νὰ γράψω γιὰ τοὺς βιομηχάνους λέει τοῦ Περαιῶ ἀδελφοῦ Ἀναγνωστοπούλου πὼς τάχα τρῶν τὸν παρὰ τῶν ἐργατῶν τοὺς καὶ δὲν τοὺς πληθάνουν ταχτικά.

Αὐτὰ τὰ παράπονα, παρακαλοῦμεν, εἶπαμε καὶ λέμε νὰ πάθουν, καὶ ὁποῖος εἶναι ἀδικημένος ἄς πᾶρ νὰ βοῆ τὸ δικαίον του στὸν γουρουνοδική, εἶπαμε νὰ τυπώνωμε τὰ παράπονα τῶν πολιτῶν τσάμπα, ἀλλὰ ὄχι πάλι καὶ νὰ βρίζωμε καταστηματαρχίδες ἀνθρώπους στὸ θρόντο γιὰ τιποτένια πράγματα. Αὐταῖς ἡ ἀηδίας πρέπει νὰ πάθουν διὰ πάντα, καὶ ὄχι γιὰ ψήλου τήδημα, νὰ λέμε μεσ' τὸ ὄλα. — Ἄειντε μαρὲ, κι' ἂν δὲν σὲ βάνω στὸν Παληάνθρωπο.

Κριγία βουλή, ἔλα καὶ σὲ πάω καὶ με τὸ σοῦ.

Θρίαμβος.

Ἔστερε ἀπὸ ὅσα γράψαμε καὶ μεῖς καὶ κοντὰ σὲ μες καὶ ἡ ἄλλαι ἐφημερίδες γιὰ τὸν ἄθλιο φατισμὸ τῆς πόλεως, φουρκίστηκε ὡς κι' αὐτὸ τὸ ὑπουργεῖον καὶ ἔστειλε ἕνα μαφιφέστε στὸν Νομαρχὴ καὶ στὸν Δήμαρχο ποὺ τοὺς διατάζει καὶ λέει:

Νὰ φροντίσουν νὰ γίνεταὶ ταχτικά ὀφωτισμὸς τῆς πόλεως καὶ νὰ κόνουν πικραῖς παρατηρήσεις στὴν ἀθλία ἐταιρία τοῦ Γκαζιού καὶ νὰ τὴν καταστήσουν προσεχτικὴ στὰ καθήκοντά της καὶ ὑποχρεώσεις, ἀλλοιῶτικα θὰ τῆς κόψουν τὸ νερὸ νὰ ξεραθοῦν τὰ πράσα. Δὲν μες ἀρίνεται κᾶτω με τὰς ψευτοπειδείσεις σας καὶ κορῖδεῖς, κορῖδα τῆς φανταρίας, ποῦ θέλετε νὰ πέσετε με τῆς δυστυχίας μας. Μποῦροι.

Πὼς περπατοῦσαν ἡ γυναῖκες ὅταν λιώσαν τὰ χιόδια.